

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

Ἡ διεύθυνσις ἀναγκάζεται νὰ εἰδοποιήσῃ ὅτι εἰς οὐδένα ἀποστέλλεται τὸ φύλλον μὴ προπληρωσάντα τὴν συνδρομὴν.

Οὐδὲν βαρύτερον ἀμάρτημα τῆς κατὰ τῆς ἀληθείας ἀντιστάσεως, οὐδὲν ἄλλο οὔσης, ἢ ἀνταρσίας κατὰ τῶν πνευματικῶν πεποιθήσεων. Ὁ καταπατὼν τὴν ἀγαθότητα, ὁ καταπολεμῶν πεποιθήσιν περὶ καθήκοντος, ὁ ἀντιστάμενος τῇ φωνῇ τῆς συνειδήσεως, ὁ ἐπιμένων τῇ κακίᾳ ὅταν ἡ ἀρετὴ γίνεταί γνωστὴ αὐτῷ, ὁ διαστᾶζων νὰ πράξῃ ὅ,τι γινώσκει ὅτι ὀφείλει νὰ πράξῃ, ἐνεργεῖ οὐ μόνον κατὰ τοῦ γενικοῦ αἰσθήματος τῆς τιμιότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Δὲν λαλοῦμεν περὶ τῆς ἀληθείας ἀφηρημένως, περὶ τῆς μαθηματικῆς ἀληθείας, ἢ τῆς ἀληθείας τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀληθείας ἐκείνης ἐν τῷ λογισμῷ, τῇ συνειδήσει, καὶ τῷ αἰσθηματι, τῆς ὑπαγορευούσης ἡμῖν τί νὰ πράξωμεν, πῶς νὰ βιώσωμεν, τί νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ τί ν' ἀποφεύγωμεν. Οἱ τάφοι ἐνθα οἱ ἄγγελοι κλαίουσιν εἰσὶν ἐν ταῖς κάρδιαις τῶν ἀνθρώπων· σκοτεινότεραι τῆς σκιάς τῆς κυπαρίσσου εἰσὶν αἱ σκιαί αἱ ἀναπαύομεναι ἄνω τοῦ σημείου, ἐνθα αἱ προσπάθειαι περὶ κρείττονος βίου, καὶ ἀποφάσεως περὶ καθήκοντος, κείνται τεθαμμέναι. Ψυχὴ ἀδιαφοροῦσα ὅπταν πάσαι αἱ δυνάμεις τῆς ἀγάπης, εὐσπλαγγίας καὶ τιμῆς τὴν ὠθοῦσι εἰς τὰ πρόσω· ἄνθρωπος ἀτενίζων εἰς τὴν γῆν ὅπταν πᾶσα ἡ ἐλπίς τῶν οὐρανῶν ἐλκύει αὐτόν· ὅπταν δηλαδὴ ὁ οὐρανὸς ὡς μέγας ἠθικὸς μαγνήτης, σύρει αὐτόν ἄνω πρὸς ἑαυτόν, πράττει τι ὅπερ μόνον δύναται νὰ πράξῃ ἐκεῖνος ὅστις ἐπεσκέφη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπέκρουσεν αὐτό.

«Καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως».

ΕΝ ΡΟΔΟΝ.

Ἦτο πρῶτα... ὁ ἥλιος ἐθώπευε διὰ τῶν ἀκτιῶν του τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθέων, οἵτινες διηνοίγοντο ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐπιβροήν, μυστηριώδεις καὶ ἀκατάσχετοί ψιθυρισμοὶ ἤχησαν περὶ ἐμὲ, ὅτε τὸ πρῶτον ἀνέπνευσα τὴν ἠδονικὴν ἀτμοσφαιρὰν τῆς ζωῆς καὶ ἠσθάνθην ὅτι ἀνήκω εἰς τὴν ὡραίαν φύσιν, ἥτις πανταχόθεν μοι ἀπεκάλυπτε τὰ θέληγτρά της.

Γέννημα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ἐαρινῆς δρόσου, ἤκουσα μετ' ἀγαλλιάσεως τὴν γλυκύθυμον ἀρμονίαν τῶν φρισσόντων ἀνθυλλίων τοῦ ἀγροῦ καὶ τὸν διακεκομμένον θροῦν τοῦ φυλλώματος τῶν θάμνων· ἤκουσα τὸν χαρμόσυτον παφλασμόν τοῦ ἀπὸ τῶν βράχων καταπίπτοντος ὕδατος καὶ τὸν ἤσυχον φλοιόσβον τοῦ βυακίου, ὅπερ ἐκύλιε πλησίον μου τὰ διαυγῆ αὐτοῦ νάμακα, καὶ ἐν τῇ ἐκπλήξει μου μοι ἐφάνη ὅτι τὰ πάντα ἀπετεινόντο εἰς ἐμὲ, ὅτι τὰ πάντα με προέτρεπον νὰ ἀγαπῶ τὴν ζωὴν ἐν ἣ γεννᾶται τις διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀρμονίαν.

Εὐρισκόμην παρά τινι βράχῳ ἐντὸς ῥωγμῆς χλοερᾶς· ἐκεῖ, μετὰ τῶν λεπτοφυῶν βρύων, ἅτινα ἐκάλυπτον τὰς ὑγρὰς αὐτῆς πλευράς, ἢ πλατύφυλλοις πτέρεις ἀνυψοῦτο κατὰ διαστήματα καὶ αἱ ὠραῖαι ἀνεμόναι τῆδε κίχκεις σείουσαι τὴν ποικιλόχρουν αὐτῶν στεφάνην διεκοπτον τὴν μονοτονίαν τῶν πρασίνων ἐκείνων ἐκτάσεων· ὀλίγον ἀπωτέρω ἢ λευκὴ κληματὶς ἐξήπλωνε μεγαλοπρεπῶς τοὺς εὐλυγίστους αὐτῆς κλάδους. Ἀπὸ τοῦ στελέχους, ὅπερ με ἔφερε φιλοστόργως, ἐκυψα θωπευόμενον ὑπὸ τοῦ ζεφύρου καὶ ἀνεγνώρισα ἀναρίθμητα ἀνθύλλια, τὸ Ἴον, τὴν μουσώτιδα, τὸν μαργαρίτην, τὸν κρόκον, ἅτινα ἐκρύπτοντο ἐν τῇ παχέᾳ χλόῃ ἢ ἐκλινόν πρὸς τὸ βυακίον, ὅπερ ἀντηνάκλα τὰ ποικίλα αὐτῶν σχήματα.

Τὰ πάντα ἦσαν ἀνθρώποι, τὰ πάντα φαιδρά και γαλήνια ἐν τῇ μεμονωμένῃ ἐκείνῃ ῥωγμῇ, ἡ ἐλαχίστη κίνησις ἐφέλκεε τὴν προσοχὴν μου και ὁ θυμασμός μου ἤρξανεν ἀπαύστως ἐν ὅσῳ παρετάρουν προσεκτικώτερον τὰ περὶ ἐμὲ ἀντικείμενα.

Αἱ δὲ ποικιλόχροοι χρυσαλλίδες ἐπέτων ἔδε κάκεισε ἡ ἤρχοντο νὰ ἐκμυζήσωσι τὴν ὄρσιν ἀπὸ τῶν ἀνθέων πρὸς ἃ τοσοῦτον ὁμοιάζον κατὰ τὸν χρωματισμόν, αἱ μέλισσαι ἐβόμβον μελωδικῶς, αἱ πρασινοειδεις κανθαρίδες ἐτίλθον ἐπὶ τοῦ φυλλώματος, και τὰ λεπτά και διαφανῆ νυμφοειδῆ ἔντομα διήρχοντο ἀπαύστως ὑπεράνω τοῦ ῥυακίου σιωπηλά και θίγοντα μόλις διὰ τῶν πτερύγων των τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

Ἐνίοτε δὲ μελωδικόν τι πτηνὸν ἐλκόμενον ὑπὸ τοῦ χλοεροῦ ἐκείνου τόπου ἤρχετο νὰ λάβῃ ἀναψυχὴν ὑπὸ τὴν σκιάν· ἐπὶ δὲ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἐπλησίαζε βραδέως πρὸς τὸ ῥυακίον και κλίνον τὴν μικρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἤνοιγεν αἴφνης τὰς πτέρυγας και ἀνυψούτο κελαρύζον πρὸς τοὺς κυανοῦς οὐρανοῦς, οὗς διέβλεπον ἀπὸ τῶν κλάδων τῆς βάτου.

Ὡ! ποίαν χαρὰν μοι ἐπροξένει ἡ ἀένναος αὐτὴ περὶ ἐμὲ κίνησις! Ἐν τῷ μῆσῳ τοσοῦτων λεπτῶν και μυροβόλων πνοῶν, ἐν τῷ μῆσῳ τοσοῦτων ἐναρμονίων ψυθουρισμῶν, ἀνέπνεον και ἐγὼ ἡρέμα φοβούμενον μὴ διαταράξω τὴν περιβάλλουσαν με γαλήνην. Ἡ εὐτυχία μου ἐκείνη ἀνευ πόθου, ἀνευ ἐλπίδος, ἀνευ ἀνησυχίας, ὁμοιάζετο πρὸς τὸ ῥυακίον παρὰ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη και οὐτινος ἡ θύελλα οὐδέποτε ἐθόλωσε τὴν διαύγειαν.

Ἐν τῇ ἡδέειᾳ ἐκείνῃ συναισθήσει, ἥτις με κατέλαβεν ἐν μῆσῳ τῆς εὐτυχίας μου, ἐκλίνα νωχελῶς πρὸς αὐτὸ τὸν κάλυκά μου και ἐθεώρουν ἀπενῶς τὴν στίλβουσαν αὐτοῦ ἐπιφάνειαν· βαθμηδὸν δὲ οἱ συλλογισμοί μου παρακολουθοῦντες ἐπ' ἀπειρον τὸ ἐκτεταμένον αὐτοῦ ῥεῦμα, συνεκαυτίσθησαν ἀνεπαίσθητως με τὴν μονότονον, ἀλλὰ γλυκεῖαν ἐκείνην ἀρμονίαν· ἀλλ' ἐνῶ παρετήρουν τοὺς κύκλους, οὗς ἐσχηματίζεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ἡ ἐκ τῶν ἀνθέων ἀποστάζουσα δρόσος, ἐνῶ παρετήρουν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἵτινες ὅτε μὲν ἐπαίζον με τὰς ρυτίδας τοῦ ὕδατος, ὅτε δὲ ἐντὸς αὐτοῦ διεισδύουσαι ἐφώτιζον μυριούς κόσμους ἀεικινήτων ἐντόμων, αἴφνης, διέκρινα μεταξὺ τῶν σχημάτων ἐκείνων και τὴν μορφήν μου! Ἡ περιέργειά μου διηγέρθη παραδόξως· συνεκέντρωσα ὅλην τὴν προσοχὴν μου ἐπ' αὐτῆς και εἶδον, ὅτι ἤμην ῥόδον ὡραῖον, ὡραϊότερον ἀσυγκρίτως ὅλων τῶν περὶ ἐμὲ ἀνθυλλίων!

Ἄλλ' ἡ ὄψις ἐκείνη τῆς μορφῆς μου παρουσιάσθη ἀπροσδοκῆτως ἐνώπιόν μου, ἤλθεν αἴφνης, ὡς γοητευτικὸν φάσμα νὰ με ἀποσπάσῃ διὰ παντός ἀπὸ τῆς ἀμερίμου και ἀπαθῆς καταστάσεως εἰς ἣν εὐρισκόμην. Διότι μέχρι τοῦδε τὰ ἀναριθμητὰ ἀντικείμενα, ἀτινά με περιεκύκλουν και ἀτινά μοι ἐφαίνοντο ἀπαύστως νῆα και ὡραϊότερα, εἶχον ἐπὶ τοσοῦτον ἐφελκύσει τὴν προσοχὴν μου, ὥστε οὐδόλος

μοι εἶχεν ἐπέλθει ἡ ἰδέα τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐγὼ ἐπροξένουν. Ἄφ' ἧς στιγμῆς ὁμοῦ ἐνόησα ὅτι ἤμην ἄνθρωπος τοσοῦτον ὡραῖον ὡς ὁ κόσμος και ἡ γῆ παρέστησαν ἐνώπιόν μου ὡς ἀποψιν ὕλιος νῆαν· ἤρχισα νὰ αισθανώμαι, ὅτι ἦτο ἀδίκον νὰ διαχύω τὴν εὐωδίαν μου ἐν τῇ ἀσάνει και ἡμεμονωμένῃ ἐκείνῃ ῥωγμῇ κρυπτόμενον μεταξὺ τῶν πτερυγῶν ἀνθυλλίων, και ἐνῶ ἐβλεπον μακρὰν τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἐκτεινόμενους λειμώνας, ὁ μόνος μου πόθος ἦτο νὰ λαμπῶ, νὰ ἴδω τὸ κάλλος μου θαυμάζομενον· καθόσον δὲ ἡ ἐπιθυμία μου αὐτὴ ἤρξανεν, τοσοῦτον ἡ εὐτυχία μου κατεστρέφετο. Δὲν ἐβλεπον πλέον τὴν περὶ ἐμὲ φαιδρότητα, δὲν ἤκουον πλέον τὴν περὶ ἐμὲ ἀρμονίαν φεῦ! ἠγγόνουν ὅτι ὅσον περιφανέστερος εἶναι ὁ τόπος ἐν ᾧ ζῶσι τὰ ἄνθη, τοσοῦτον οἱ παράμονοι ὄντες αὐτὰ κίνδυνοι περισσώτεροι· ἠγγόνουν ὅτι ἡ ἀμερέσκεια λαθραῖως διεισδύουσα ἐμπικραίνει τὰς ἀμερίμους τῆς νεότητος στιγμὰς και ἐν τῇ ἀπειρίᾳ μου ἐπίστευσα ὅτι ἐζων διὰ νὰ ἀρέσκω και διὰ νὰ θαυμάζομαι.

Ἐφλεγόμην ἤδη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης, ὅτε ἤκουσα πλησίον μου κρότον βημάτων· γέρον τις διήρχετο τὴν παρὰ τὴν ῥωγμὴν ἐκείνην ἀτραπὸν κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς μικρὰν κόρην. Ὡ, κύτταξε πάππε μου, ἀνεφώνησεν αὐτὴ, μόλις ἰδοῦσά με, κύτταξε πόσον ὡραῖον εἶναι τὸ ῥόδον ἐκείνο! δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι τὸ ὑπερτάτον ὄλων τῶν ἐνταῦθα ἀνθυλλίων, και παρευθὺς ἐλαφρά, ὡς αἱ χρυσαλλίδες, πηδήσασα τὸ ῥυακίον ἐθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στελέχους, ὅπερ ἐστήριξε φιλοστόργως τὸν τρυφερόν κάλυκά μου και με ἀπέσπασε περιχαρῆς.

Φρικίασις ἀκουσία με κατέλαβεν, αἰσθητὰ τι ἀόριστον ταλαντευόμενον μεταξὺ ἐλπίδος και μεταμελείας με ἐκυρίευσεν ἀμέσως ἐνῶ ἀφῆθην ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς μικρᾶς ἐκείνης χειρὸς. Δὲν ἐγνώριζον ἐὰν ἐπρεπε νὰ χαρῶ ἢ νὰ λυπηθῶ διὰ τὴν αἰφνίδιον ταύτην μεταβολὴν τῆς τύχης μου.

Ὅτε δὲ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μικρὰ μου κυρία ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς ὡραῖαν τινὰ νεάνίδα και ἀσθμαίνουσα ἐτι, ἀφοῦ τὴν ἠσπασθῆ, με προσέφερε πρὸς αὐτὴν ἐκείνη με ἀπεδέχθη μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως και εἰσελθούσα εἰς τὸ δωμάτιόν της με ἔθεσεν ἐντὸς ἀγγείου ὕδατος.

Ἐκεῖ ἐμείνα μονῆρες, μελαγχολικὸν μεταξὺ ἀντικειμένων ὄλων ἀγνώστων· τὰ πάντα ἦσαν ψυχρά, τὰ πάντα ἀφωνα δι' ἐμὲ· ἠσθανόμην ὅτι ἔχοναν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν διαυγὴ ἐκείνην ἀνθρωπότητα, ἥτις μοι ἐνέπνεε τὴν εὐτυχίαν, και βαθμηδὸν ἐν τῇ σοβαρᾷ σιγῇ, ἥτις ἐπεκράτει περὶ ἐμὲ, ἐνόησα τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς μου· ἐνόησα ὅτι τὸ κάλλος μου διὰ τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐπηρόμην, ἦτο ἡ αἰτία, ἥτις μοι ἀφῆρσε διὰ παντός τὴν ἀθάνατον γαλήνην, τὴν εὐδαιμονίαν ἐκείνην, ἧς δὲν δύναται τις νὰ αισθανθῆ τὴν ἀπώλειαν εἰ μὴ ὅταν παρέλθῃ ἀνεπίσπρεπται ἀπ' αὐτοῦ, και θλίψις βαθεῖα και ἀλγεινὴ, ὡς

ζοφερά τις σκία εἰσεχώρει ἀδιακόπως ἐπαυξάνουσα ἐντὸς ἐμοῦ. Οὕτως αἱ στιγμαὶ διεδέχοντο θλιβερῶς τὰς στιγμὰς, αἱ ὡραὶ τὰς ὡρὰς μέχρις οὐ ἐφθασεν ἡ ἑσπέρα και τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀοράτως προβαῖνον κατεκάλυψε πάντα τὰ περὶ ἐμὲ.

Τότε ἡ νεάνις, εἰς τῆς ὁποίας τὴν κατοχὴν εἶχον περιέλθει τὴν πρωῖαν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνθα εὐρισκόμην και σταθεῖσα πρὸ ἀντικειμένου τινὸς λείου και στιλπνοῦ ἔλυσε τὴν ὡραῖαν αὐτῆς κόμην και παρετήρει ἑαυτὴν ἐφ' ἰκανὴν ὥραν μετὰ προσοχῆς. Ἐφόρει ἐσθῆτα λευκὴν· οἱ ἀποκεκαλυμμένοι αὐτῆς ὄμοι και οἱ βραχίονες εἶχον τὴν διαύγειαν τοῦ κρίνου· ἡ ἀνθρωπότης τῆς διεχύνετο ἐπὶ τῆς ῥοδινῆς μορφῆς της και οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλουν τὴν ζωὴν και τὴν φαιδρότητα τῆς νεότητος.

— Εἶσαι ἐταίμη; εἶπε κυρία τις εἰσερχομένη.

— Μάλιστα μήτέρ μου, ἀλλὰ δός μοι ἄνθος τι διὰ νὰ συμπληρώσω τὸν καλλωπισμόν μου.

— Ἴδου, τὸ ῥόδον τοῦτο εἶναι καταλληλότατον διὰ τὰς νεάνιδας τῆς ἡλικίας σου· και λαβοῦσά με ἐν ταῦτῳ με περιέπλεξεν εἰς τὴν μεταξοειδῆ κόμην τῆς θυγατρὸς της.

— Οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ὅτι αἱ νεάνιδες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἄνθη και ὅτι ἀμφοτέραι ἐπλάσθησαν διὰ νὰ συνεννοῶνται ἀμοιβαίως, εἶπεν ὁ πάππος, ὅστις εἰσελθὼν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐθεώρει μετὰ προσοχῆς τὴν ὡραῖαν κόρην, ἥτις ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ της.

— Ὡ! ποῖα ἀλλόκοτος ἰδέα! ἀνεφώνησεν αὐτὴ ἐνῶ ἐπὶ δὲ εἰς τὸν λαϊμόν τοῦ πάππου της διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

Και ὁμοῦ, ἐνῶ ἐξήρχετο τοῦ δωματίου παρετήρησα ὅτι ἐστρέψε και πάλιν πρὸς τὸ κάτοπτρον και, ῥίψασα ἐσπευσμένως ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἐταστικόν, ἐθεώρησεν ἑαυτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν και ἀπῆλθεν εὐχαριστημένη.

Παρηκολούθησα αὐτὴν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ, ἐνθα ἡ πολυτέλεια ἐπεδείκνυεν ἅπασαν αὐτῆς τὴν λαμπρότητα· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπὴν ἐκείνη μεγαλοπρέπεια εἶχε τι, ὅπερ μ' ἐθάμβωσε· κατ' ἀρχὰς συγκεχυμένη ἀρμονία ἐπληξε τὰς ἀκοὰς μου και σχήματα ἀόριστα διήρχοντο ἀπαύστως πρὸ ἐμοῦ ῥιπτόντα τὰ ποικίλα αὐτῶν χρώματα ὑπὸ τὸ φέγγος ἀναριθμητῶν φώτων· ἀλλὰ βαθμηδὸν συναικειούμενον ἤρχισα νὰ περιεργάζομαι τὰ πάντα μετὰ προσοχῆς· διέκρινα τότε πολλὰς ἄλλας νεάνιδας ἀνθρωπολιστους και μετὰ χάριτος ἐνοδούμενας αἰτίγες ἐλαφραὶ εὐκίνητοι μειδίωσαι διέτρεχον εἰς τὸν ἔχον τῆς μουσικῆς τὰς ἀπεραντοὺς ἐκείνας αἰθούσας, ἀλλοτε δὲ πάλιν συναθροίζομεναι κατὰ συμπλέγματα συνωμιλοῦν εὐθύμως, αἱ δὲ λεπτοφάγτοι και σσηκαὶ αὐτῶν ἐνδυμασίαι παρίστων μακρόθεν διὰ τῆς ἀγτιθέσεως τῶν χρωμάτων, πλουσίας ἀνθοδέσμας τῆς κάκεισε οἰεσπαρμενῆς, ἐνῶ οἱ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐ-

τῶν στίλβοντες ἀδάμαντες μοι ἐνθυμίζον τὴν δρόσον τὴν διαλάμπουσαν ἐπὶ τῶν τρυφερῶν καλύκων.

Ἦσαν ὡραῖαι και ἀνθηραὶ, ὡς τὴν λευκὴν κληματίδα, ὡς τὰ ποικιλόχρα ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, ὡς αἱ δὲ τῆς ἐξ αὐτῶν ἐκλίνε τὸ ραδιόν αὐτῆς σῶμα ἵνα χαιρετήσῃ τοὺς πλησιάζοντας πρὸς αὐτὴν, ἐνόησον ὅτι ὅλεπον τρυφερόν τι ἄνθος λυγίζον ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ζεφύρου. Τὰς παρηκολούθουν μετὰ νέας ἀείποτε εὐχαριστήσεως, ὡς νὰ ἀπετέλουν και ἐγὼ μέρος τοῦ εὐθύμου ἐκείνου ὀμίλου, και προσεῖχον μετ' ἐνδιαφέροντος εἰς τὰς εὐτραπέλους αὐτῶν συνομιλίαις· οὕτω λοιπὸν ἀποσπώμενον λεληθότως ἀπὸ τῶν θλιβερῶν ἐντυπώσεων και τῶν φόβων, οἵτινες με κατείχον ἀπὸ τῆς πρωῖας, μετεφέρθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν ἀεικίνητον ἐκείνον κόσμον, οὐτινος ἡ θορυβώδης και ἐξημμένη εὐθυμία παραδόξως πως παρέσυρε και ἐμὲ, ὡς τὸ ῥεῦμα τοῦ ὕδατος συμπαρασύρει τὸ κατὰ τύχην ἐν αὐτῷ καταπεσὸν φύλλον.

Βαθυδὸν ὁμοῦ, ὡς νὰ ἀπεσῶρθη πρὸ ἐμοῦ μυστηριώδης τι παραπέτασμα, διέκρινα σκιερὰ νέφη διερχόμενα πρὸ τῶν νεανικῶν ἐκείνων μορφῶν· ἡ λάμψις τοῦ βλέμματός των ἠμαυροῦτο κατὰ στιγμὰς ὑπὸ τῆς χαύνης μελαγχολίας και τὸ μειδίωμα τῆς χαρᾶς μετετρέπετο εὐκόλως ἐπὶ τῶν χειλῶν των εἰς τὸ βεβιασμένον μειδίωμα τῆς ἀνίας. Ἀνησυχία τις ἀόριστος, πόθος τις κρύφιος, ἐνεφώλευεν εἰς αὐτάς, ὡς ὁ εἰς τὸ τρυφερόν ἄνθος παρεισδύσας σκώλης, ὁ λαθραῖως ὑποσειων τὴν κεφαλὴν, και ἐν ὅσῳ τὰς παρετήρουν προσεκτικώτερον ἐπὶ τοσοῦτον εἰς πᾶν βλέμμα, εἰς πᾶν μειδίωμα, ἠδυνάμην ν' ἀναγνώσω τὸν πόθον τοῦτον εὐκρινέστερον. Φεῦ! ἐν μῆσῳ τῆς ἐπιδείξεως ἐκείνης τοῦ πλοῦτου και τῆς πολυτελείας, ἡ εὐθυμία αὐτῶν δὲν ἦτο ἡ ἀμερίμνος εὐθυμία τῆς ἐντελοῦς εὐδαιμονίας· ἐπόθουν νὰ ἀρέσκωσι, νὰ παρατηρῶνται· ὅθεν μετείχον και αὐταὶ τῆς ἐπιτετηδευμένης ἐκείνης τέχνης, ἥτις ἐζήτει νὰ παρουσιάσῃ τὰ πάντα οὐχὶ ὑπὸ τὴν πραγματικὴν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν φαινομένην αὐτῶν μορφήν. Θλίψις ἀκουσία με κατέλαβεν ἐπὶ τῷ θεάματι ἐκείνῳ, ἀλλὰ δυστυχῆς ἐγὼ, εἶχον λησμονήσει τὴν ἰδίαν μου συμφορὰν και ἐθλιβόμην διὰ τὰς ἀνησυχίας τῶν ἄλλων, ἃς μόνον ἐμάντευον!

Οἱμοῖ! ἐν μῆσῳ τῆς τεχνητῆς ἐκείνης μεγαλοπρεπείας, ὁ πόθος μου ὅλος ἐστράφη και πάλιν πρὸς τὴν ὡραῖαν φύσιν, ἣν εἶχον θαυμάσει τὴν πρωῖαν.

Πόσον σμικρὸς μοι ἐφαίνετο νῦν ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐπιδεικνυόμενος πλοῦτος πρὸ τοῦ ἀφελοῦς μεγαλείου τῆς φύσεως, πόσον πνιγρὰ και βαρεῖα ἡ περὶ ἐμὲ ἐπικαθημένη ἀτμοσφαῖρα πρὸ τῆς ἐλαφρᾶς και μυριπνοῦ παρὰ τὸ ῥυακίον αἴρας! πόσον εὐτελής και ἐπιτετηδευμένος ὁ καλλωπισμός των περὶ ἐμὲ χορευόντων πρὸ τῆς σπηγῆς ἀπλάττης τῆς περιβαλλούσης τὰ ἄνθη!

Εἰς τὰς ἀναμνήσεις δὲ ταύτας τῆς φύσεως ἀφιερώνομαι, ἤκουσα αἴφνης πλησίον μου κυρίαν τινὰ ἐπαινοῦσαν τὸ κάλλος μου· ἀλλὰ πόσον διέφερον νῦν

οί πόθοι μου! είχαν την πρώτην θεωρήσει, ως μεγίστην εύτυχίαν, τὸ ὅτι ἤμην τὸ ωραιότατον τῶν περὶ ἐμὲ ἀνθυλλίων, ἀλλὰ νῦν, ἐξηνητημένον καὶ πλήρες ἀπογοητεύσεως, νύχθημι νὰ ἤμην ἡ ἐλαχίστη βοτάνη, τὸ ἐλάχιστον βρύον διὰ νὰ διάγω ἀπαρτήρητον τὸν μετριόφρονα βίον τοῦ ἀγροῦ. Ὁ! ναι, ὅπου σον γλυκεῖα, ὅπου σον ἀγαθοποιός μοι ἐφαίνετο ἡ εὐτυχία, ἥς ἀπέλαυον τότε, ὅτε ἀνήκον εἰς τὴν ωραϊαν φύσιν; ὅτε ἠσθανόμην ὅτι ἀπετέλουν καὶ ἐγὼ μέρος τῆς ἁρμονίας ἐκείνης, ἣτις περιέβαλλε πανταχόθεν τὴν γαλήνιον ὑπαρξίν μου! Ἀλλ' ἤτο πλέον ἀργά, διότι ἡ πραγματικότης ἀνακάλεσά με ἀπὸ τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ παρόν, μοι ἔδειξε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς μου, μοι ἀπεκάλυψε τὴν ἀθλιότητα τῆς καταστάσεώς μου. Ἡ νεάνις ἐπιστρέψασα ἐκ τοῦ χοροῦ κεκηκυῖα καὶ εἰς τὰς ἐντυπώσεις αὐτῆς ὄλως ἀφιερωμένη, ἀπεδύετο νωχελῶς, ἐμὲ δὲ εἶχε ρίψει χαμαί, ὡς ἀχρηστὸν τι καὶ περιττὸν ἀντικείμενον.

Ὀἴμοι! τίς βλέπων με ἐν τῇ ἐσπέρᾳ τοῦ βίου μου ἠδύνατο πλέον ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀνθηρὸν ῥόδον τῆς πρώιας, ὅπερ ὑπερηφάνως ἀνυψοῦτο ὑπεράνω τῶν ἀνθυλλίων τοῦ ἀγροῦ! ἤμην ὄχρον καὶ μαραμμένον· τὰ φύλλα μου προῶρος ἐν πρὸς ἐν καταπίπτοντα ἀπεκάλυπτον τὴν ἐλεεινότητά μου· οὕτω λοιπὸν γέννημα ἐφήμερον, ἐξηφανίζομην νῦν, ὡς εἶχον ἰδεῖ τὴν πρώτην διαλυομένην ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων τοὺς ὑπεράνω τοῦ ῥυακίου πλανωμένους ἀτμούς, ὡς εἶχον ἰδεῖ ἐκλείπουσαν τὴν ποικιλόχρουν ἴριν τῶν ψεκᾶδων τῆς δρόσου, δσάκις φύλλον τι ἐπεπρόσθει τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐνέργειαν τοῦ φωτός. Ὁ δὲ διαφανὴς πέπλος διὰ τοῦ ὁποῦ εἶχον παρατηρήσει τὸ σαῦτα θαυμάσια, ἐπεσκιάζετο βαθμηδὸν ἀμυδραὶ τινες εἰκόνες διήρχοντο εἰσέτι πρὸ ἐμοῦ, ἐκεῖ δὲ, ἐν ὧ ἐκοιτόμην παρά τὸ κάτοπτρον, ὅπερ μοι ἐνθύμιζε τὸ προσφιλές μοι ρυάκειον καὶ τὴν ἀθῶαν εὐδαιμονίαν, ἣν εἶχον περιφρονήσει, ὡς ἀναξίαν τῆς καλλονῆς μου, διέκρινον ἀλληλοδιαδόχως τὰ γλοερὰ ἀνθύλλια τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰς νεάνιδας, ἃς εἶχον ἀπαντήσει ἐν τῇ αἰθούσῃ· περίεργοι, σιωπηλαὶ συνισθῶντο περὶ ἐμὲ, καὶ ὅτε μὲν μοι ἐφαίνοντο ὅτι μοι προσεμειδίων φιλικῶς, ὅτε δὲ σκεπτικαὶ καὶ περίφοβοι ἀπεμακρύνοντο ἀπ' ἐμοῦ. Ἀνεμνήσθην τότε τῶν λόγων τοῦ πάππου, ὅστις εἶχεν εἰπεῖ ὅτι αἱ νεάνιδες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἀνθη, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ, ὡς τελευταία ἀκτίς τῆς ἐκλείπουσας ὑπάρξεώς μου, ἐρρῆψεν αἴφνης τὸ μελαγχολικὸν αὐτῆς φῶς εἰς τὸ περιβάλλον με σκότος.

Ἐν τῷ κόσμῳ γεννώμενα ἀποκτῶμεν δι' αὐτοῦ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀτομικῆς ἡμῶν ἀξίας, ἀλλ' ἐν τῇ συναισθησὶ ἐκείνῃ ἐξεγείρεται ἐν ταῦτ' ὁ ἐν ἡμῖν κεκρυμμένος τῆς φιλαρσεκείας πόθος· ποσάκις ὅμως ἐν τῷ θερμοστάτῳ ἡμῶν πόθῳ, ἐν ἐκείνῳ, οὐτινος τὴν ἐκπλήρωσιν ἐπιδιώκωμεν, ὡς τὸ τέρμα τῆς ἐνταῦθα εὐδαιμονίας, δὲν περικλείομεν τὴν αἰτίαν τῆς ἡμετέρας καταστροφῆς!

Ἡ καλλονή, ἀπατηλὸν καὶ ἐφήμερον δῶρημα τῆς νεότητος, πόσον ὀλεθρῖα ἀποβαίνει εἰς τοὺς θεωροῦντάς σε, ὡς τὸν μόνον τοῦ βίου σκοπὸν!

ὑπὸ τῆς Κυρίας Α. Γ. Π.

Σ. Σ. Α. Καταχωρίζοντες τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι ἡ γράψασα τοῦτο εἶναι ἡ αὐτὴ κυρία ἣτις εἶχε κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος δημοσιεύσει ἐν τῇ 5. φυλλάδι τοῦ «Βύρωνος» τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Μακεδόνα σπουδαστοῦ τὸ τυχὸν πολλῶν ἐπαίνων· ἐτι δὲ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἀθηναίῳ φυλ. 11 τοῦ ἔτους 1876 τὰς ἀναμνήσεις τοῦ θέρους τοῦ 1876 ἐνθα ἡ νόμισα Καλλιρρόη, μετὰ καλλιτεχνικῆς ἀκροβείας περιγραφομένη, συνδιαλέγει μετὰ τινος περὶ τῶν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν θερινῶν θεάτρων. Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον εἶναι ἀξιολογώτατον διὰ τὴν κομψότητα τῶν ἰδεῶν, διὰ τὰς ἀρχαιολογικὰς γνώσεις καὶ διὰ τὴν ἀληθῆ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην. Λαμβάνοντες ἀσορμὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἐπαινοῦμεν τὴν κυρίαν καὶ σεμνονόμεθα, ὅτι κάλαμος τόσον γλαφυρὸς καὶ εὐγενὴς χειρίζεται ὑπὸ νεάνιδος· Ἑλληνίδος, θυγατρὸς διακεκριμένου ἀνδρὸς θυσιάσαντος καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ κάλαμος οὗτος τιμᾷ τὰς στήλας τῆς Ἀθηναϊδος.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ.

Ὁ κορυφαῖος τῶν ἡρώων τῆς ἑλληνικῆς παιδείσεως, Ἀδαμάντιος Κοραῆς, ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1742 ὑπὸ πατρός ἐμπόρου. Τὰ γράμματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐδιδάχθη ἐκ τῆς ἀξίας αὐτοῦ μητρὸς Θεωμάδος, βραδύτερον δὲ ὑπὸ μοναχὸν τινα Ἰθακήσιον τὴν πατρίδα. Ὁ τὰ μέγιστα ὄμωσιν συντελέσας εἰς τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν μόρφωσιν τοῦ Κοραῆ, ἦν ὁ ἐφημέριός τοῦ ἐν Σμύρνῃ Ὁλλανδικοῦ προξενείου Bernard Keun παρ' οὗ ὁ Κοραῆς ἐδιδάσκετο τὴν λατινικὴν, ἀντιδιδάσκων αὐτῷ τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἰδίως τὴν προφορὰν τῆς νεωτέρας γλώσσης. Ὁ πατὴρ τοῦ Κοραῆ Ἰωάννης θέλων νὰ δώσῃ ἐκπαιδεύσιν τινα τῷ υἱῷ αὐτοῦ ὅπως οὖν τελείαν περὶ τὸ ἐμπόριον ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς Ἀμστελδάμον. Ἐπανελθὼν εἰς Σμύρνην ἐδυσφόρει ὁ Κοραῆς νὰ μετέλθῃ τὴν ἐμπορίαν ὡς διάδοχος τοῦ πατρὸς τοῦ, βλέπων τὸν ἐξευτελισμὸν δι' ὑφίστατο οἱ ἔμποροι ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ ἐπεισε τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς Montpelιέ τῆς Γαλλίας ἐνθα νὰ σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν, ὅπου καὶ μετέβη τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1782.

Σπουδάζων ὁ Κοραῆς κατεγίνετο εἰς διαφόρους μεταφράσεις ἔργων λίαν χρησίμων εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Λαβὼν δὲ τὸ δίπλωμα τῆς ἰατρικῆς ἐν Montpelιέ τῷ 1789, ἀπῆλθεν εἰς Παρίσιον.

Περὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Κοραῆ ἐπιρροῆς ἀναφέρει ὁ καθηγητὴς Ἐμ. Κ. Κόκκινος ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ τῷ ἀπαγγεληθέντι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ τὴν 11 Μαΐου 1875, ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτὸν ἡ ἀναμόρφωσις αὐτῆς. «Παραλαβὼν αὐτὴν, λέγει, παρὰ τῶν προκατόχων γενεῶν ἐκπτώτων τοῦ φυσικοῦ καὶ

Α. ΚΟΡΑΗΣ

ΕΛΛΑΣ, ΤΗΝ ΣΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΟΡΑΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΗ,
ΣΟΥ ΜΗ ΔΙΔΟΝΤΟΣ, ΟΜΜΑΣΙΝ ΕΛΛΗΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΥΦΗΡΗΣΕ,

τοῦ πνευματικοῦ κάλλους τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, ἐπελήφθη μετ' ἡράκλειον ἀληθῶς δύναντι τῆς ἀνορθώσεως αὐτῆς καὶ ἐλύτρωσεν ἐκ τῆς νάρκης τοῦ φυσικοῦ βίου, ὃν ἐξ' ἡ τῆς ἀνεπίγνωτος, ἀναγαγὼν

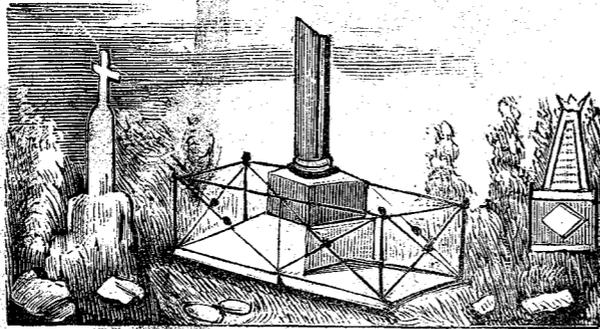
αὐτὴν εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη τῆς πνευματικῆς αὐτοσυνειδήσεως. Ἡ γλώσσα εἶχεν ἀποβῆαι τὸ κάλλος αὐτῆς, ὅτε ἡ ἰδέα τοῦ καλοῦ ἔδυσεν ἐν τῇ πνιγνῆ τῆς δουλείας ἀτμοσφαιρᾷ. Ἐξέπιπτε δὲ κατὰ μικρὸν

μέχρι τελείας ἀμαυρώσεως ἐν τῇ καθ' ἡμέραν χρήσει τοῦ πλήθους, ἀποβαλόντος βαθμηδὸν διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν τὴν αἰσθησὶν τῆς πνευματικῆς δυνάμεως. Οἱ ἀντιποιοῦμενοι παιδείας ἐτρέποντο εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, ἀποδεχόμενοι ὡς μοιραῖον δόγμα τὸν πνευματικὸν τῆς λαλουμένης γλώσσης θάνατον.

Τοῦ Κοραῆ ἡ ἀξία δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὴν δευτερεύουσα περὶ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν εἰς τὴν ἀνεγνωρίζετο κορυφαῖος καὶ ὑπὸ πολλῶν τῆς Ἑσπερίας σοφῶν. Ὁ δρίζων τοῦ Κοραῆ, λέγει ὁ Κ. Α. Κοντόσταυλος, ὁ ἕτερος τῶν ἐκφωνησάντων λόγον κατὰ τὴν ἀνω μνησθεῖσαν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τελετῆν, αἴτο πολλῶ ἐκτενέστερος τοῦ δρίζοντος ἀπλοῦ θεωρητικοῦ σοφοῦ ἀπλοῦ κριτικοῦ φιλολόγου, ἀπλοῦ διαμορφωτοῦ τῆς γλώσσης, ἀπλοῦ ἀποστόλου τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας καὶ ἀπλοῦ τῆς ἠθικῆς κήρυκος. Τὸ μεγαλεῖον τοῦ Κοραῆ δὲν κείται ἐνταῦθα, κείται ἀλλοῦ, εἰς ἀσυγκρίτως ἀνώτερον ἠθικῆς ὕψος· τὸ μεγαλεῖον τοῦ Κοραῆ κείται εἰς τοῦτο, ὅτι τὸ μέγα πόρισμα ὄλων ὁμοῦ τῶν ὑποδειχθεισῶν δυνάμεων αὐτοῦ, κατέστησεν ὑπήκοον καὶ ὑπηρετικὸν μίαν μόνην αὐταρχικῆς κυβερνώσεως ἰδέας, ἰδέας πρακτικῆς καὶ μεγάλης, τῆς πασῶν μεγίστης, τῆς ἰδέας τῆς λυτρώσεως τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας, καὶ τῆς ἀνυψώσεως αὐτοῦ εἰς τῆς ἐλευθερίας τὸ θεῖον κράτος. Οἱ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῶσφ πολυμοχθοὶ ὄσφ καὶ ἐπιτυχεῖς ἀγῶνες αὐτοῦ, δὲν περιωρίσθησαν ἐν τῇ τάξει τῆς ἀπλῆς θεωρητικῆς μορφώσεως τοῦ Ἔθνους, ἀλλ' ἐξετάθησαν καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν αὐτοῦ διάπλασιν καὶ κατάρτισιν, ἧτις ἀναγκαίως ἀπολήγει, ὡς εἰς ἀναπόφευκτον τελικὸν σκοπὸν, εἰς τὴν κερυρισμένην καὶ ἀνεξάρτητον ἔθνικὴν ὑπαρξίν, διότι δι' αὐτῆς μόνον ἐπιτελεῖται τῆς ἀληθείας ἡ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κόσμῳ διατύπωσις. Ἡ σεμνὴ δὲ καὶ ἐπαξία δημιουργοῦ καὶ ἀγγελοῦ τῆς ἀληθείας, κατὰ τὴν ὑψίστην ταύτην πρακτικὴν αὐτῆς ἐκδήλωσιν, εἶναι, ὡς ἄλλη τις τῶν Ὀλυμπίων θεῶν Ἴρις, ἡ τῷ ὄντι ἁγία φιλοπατρία, ἧτις ζῶν καὶ δύναμιν ἐκ τῆς βαθέως αἰσθητικῆς φύσεως τοῦ Κοραῆ ἀρυομένη, ἀνυψοῦτο παρ' αὐτῷ μέχρι τοῦ ἀνωτάτου τῆς αὐταπαρνήσεως βαθμοῦ καὶ ἀπετέλει τὴν ἐνδοτάτην τῆς ψυχῆς αὐτοῦ οὐσίαν καὶ τὸ ἰδιαζόντως χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ γνώρισμα. Ἡ φιλοπατρία ἐπομένως ἦτον ἡ ἐμπνεύουσα καὶ καθοδηγοῦσα τὸν Κοραῆν ἀνωτέρα δύναμις ἡ φιλοπατρία ἦτο τὸ τελεστικὸν ἐλατήριον τῆς ἀκαταπαύστου δράσεως αὐτοῦ ἡ φιλοπατρία ἦτο τὸ μυστηριώδες κέντρον τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ ῥώμης ἡ φιλοπατρία, ὡς συντόμως εἶπεῖν, ἦτο ἡ καυστικὴ ὑέλαις, ἧτις συγκεντρώσασα τὰς πολλὰς καὶ διεσκορπισμένας ἀκτῖνας τῆς εὐρείας αὐτοῦ διανοίας, παρήγαγε πῦρ ἰσχυρὸν, καὶ φλόγα, τὴν φλόγα τῆς ἐλευθερίας, διὰ τῆς ὁποίας ὡς φαίνεται ἐκ τῆς τέφρας του, ἡ Πατρίς ἡμῶν ἀνεγεννήθη. . . . Διὰ τοῦτο δὲ ἡ μήμην αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ὑπάρ-

χει Ἑλλάς καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσιν Ἑλληνες, θέλει εἶσθαι οὐχὶ μόνον θαυμασμοῦ ἀλλὰ καὶ λατρείας ὑπακείμενον.»

Ὁ Κοραῆς ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις τῇ 6 Ἀπριλίου 1833, τῇ δὲ 10 ἐνεταφιάσθη ἐν τῷ Mont Parnasse. Ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐχαράχθη τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα.

ΑΛΛΗΜΑΝΘΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ ΧΙΟΣ ΥΠΟ ΞΕΝΗΝ ΜΕΝ ΙΣΑ ΔΕ ΤΗΙ ΦΥΣΑΣΗ Μ' ΕΛΛΑΔΙ ΠΕΦΑΗΜΕΝΗΝ ΓΗΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΕΙΜΑΙ.

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε ἀριθ. 7).

Σημεῖα μεγάλης ἐκπλήξεως ἐφάνησαν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἐν ᾧ προσεπάθει ν' ἀποσπασθῆ τῆς χειρὸς, ἧτις τὴν ἐκράτει.

«Δὲν με γνωρίζεις,» ἐξηκολούθησε, «καὶ δικαίως· διότι σὺ ἦσο μόλις διετής, ὅτε ἀπεχωρίσθαι μὲν· ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε ἐλησμονῆσα τὴν τότε προσφιλῆ μικρὰν ἀδελφὴν μου. Βεβαίως δὲν ἀπατώμαι· καὶ ἐὰν τώρα καλῆσαι Ῥοζάλλη Λισλῆ, τότε ὁμοῦ ἀναμαζέσω Ῥοζή Ὀλλάνδου κληρῶ, ὁ προσώτερος ἀδελφός σου, ὀνομαζόμεν Ἐωργίος.»

«Σὺ εἶσαι ὁ ἀδελφός μου! ἂν ἀνερώγησε μάλιστ' ἀναμνην νὰ ἐμιλήσῃ ἐκ τῆς μεγάλης συγκινήσεως· «σὺ εἶσαι ὁ καλὸς καὶ εὐμενὴς ἀδελφός· περὶ αὐτῆς ἡ παιδαγωγός μου παλάκις μοι ἐκείνην λόγον καὶ τὸν ὁποῖον ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπεθύμουν καὶ ἐπροσευχόμην εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἴδω πάλιν·

«Ναί, Ῥοζή, καὶ ἴδου πάλιν συναντήθημεν.»

« Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἐκεῖνο,» εἶπεν αὐτῇ ἐσπευσμένως, «τίνος τέκνον εἶναι ;»

«Ἰδικόν σου εἶναι Ῥοζή.»

«Ἰδικόν μου εἶναι ;» εἶπεν ἡ μήτηρ με τρέμουσαν φωνὴν καὶ ἀμέσως κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Μετὰ ταῦτα ἑκάτεροι διηγήθησαν, ὅσα συνέβησαν κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην τρικυμίαν καθ' ὅσον ἐγνωρίζον αὐτὴν. Ἐκτεθέντων δὲ ὄλων τῶν συμβάντων ἀρκούντως, οὐδεμίαν ἀμφιβολία ἔμεινεν εἰς ἑκατέρους· ὅτι ἡ Βιρδῶ ἦτο τέκνον αὐτῆς τῆς Κυρίας Λισλῆ. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὴν ὅτι πολὺ ἠγάπησε τὴν μικρὰν κόρην, πρῶτον μὲν διὰ τὴν μεγά-

λην πρὸς τὴν μητέρα τῆς ὁμοιότητα, ἔπειτα δὲ διὰ τὴν ἠπιότητα καὶ καλωσύνην αὐτῆς. Ἄνεκάλεσεν εἰς τὴν μήμην του πᾶν βλέμμα, πᾶσαν λέξιν καὶ πᾶν κίνημα τοῦ παιδίου, ἅμα ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του καὶ τὰ ἀνέφερε πρὸς τὴν περίεργον μητέρα. «Ὅτε ὁμοῦ αὐτὸς πρόετεινε ν' ἀποδώσῃ τὸ παιδίον, ἢ φωνὴ του διεκόπη.

«Δὲν θέλω νὰ μοι ἀποδώσῃς αὐτὴν, ἀγαπητέ μου ἀδελφέ· μὴ παραιτήσῃς αὐτὴν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ οὐδέποτε θὰ θελήσῃ ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ σου. Σήμερον ἀκόμη μοι ἀνέφερες ὅπως σὲ ἀγαπᾷ· ἀδύνατον δὲ εἶναι εἰς ἐμὲ νὰ συγκατανεύσω νὰ στερηθῆς αὐτῆς· διότι τὰ ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῆς δικαιοῦματά σου, εἶναι μεγαλειότερα τῶν ἐμῶν. Ἄρκοῦμαι μόνον νὰ μετέχω τῆς ἀγάπης τῆς ἄς συγκατοικήσωμεν λοιπὸν ὄλοι ὁμοῦ· καὶ ἄς βοηθῶμεν ἀλλήλους ἐν πᾶσι. Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ Ῥοβῆρος ; περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου, ἀγαθοῦ καὶ πιστοῦ ζώου ! Τίς δύναται νὰ ἐκτιμῆσῃ ἀποχρώντως τὸ κατόρθωμά του ; Τίς δύναται ν' ἀγαπήσῃ ὅσον πρέπει τὸ εὐγενὲς ζῶον, ὅπερ θαυμασίως ἔσωσε τὸ παιδίον ; Ποία δὲ ἀξιοθαύμαστος φυσικὴ ὁρμὴ ἠδῆγήσῃ τὸν κύνα τούτον ν' ἀναγνωρίσῃ ἐν Μαργάτῃ τὴν πρῶην δέσποιναν του μετὰ ὀκταετῆ ἀποχωρισμόν ; Τῷ ὄντι ὁ Ῥοβῆρ εἶναι ἀξίος μεγίστης εὐνοίας !

Ἐξεπλάγη πολὺ ἡ Βιρδῶ, ὅτε ὁ θεὸς τῆς ἐπαυελθῶν μετὰ τῆς Κυρίας Λισλῆ τῇ εἶπε, τίς ἦτο αὐτῆ. Δὲν ὠμίλησε μὲν, ἀλλ' ἐπέσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς ἐν σιωπῇ τῇ ἀγαλλιάσει. Πολλὰ δὲ ἐδέησε νὰ λεχθῶσι πάλιν, διότι ἡ κόρη ἐπρεπε νὰ μάθῃ τίνι τρόπῳ ὁ θεὸς Ἐωργίος εἶχεν εὑρεῖ αὐτὴν καὶ πῶς διέτριβεν ἡ μήτηρ τῆς καθ' ὄλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα. Ἐν ταῦτῳ δὲ ὁ Κύριος Αὐδήλιος διηγήθη τὸν βίον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἠναγκάσθη, ὡς εἶπομεν, ὑπὸ τοῦ μητριοῦ του ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς οἰκίας του. Ἡ δὲ Βιρδῶ ἀπεσπασθῆ ἄπο τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς διὰ νὰ στραφῆ πρὸς τὸν Ῥοβῆρα καὶ χαϊδεύσῃ αὐτόν.

«Καλέ μου κύον,» εἶπε μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης, «ὀφείλω νὰ σε ἀγαπῶ καὶ περισσότερο ἢ ὅσον σε ἀγαπῶ.»

Λέξεις δὲν ἠδύναντο νὰ περιγράψωσι τὴν χαρὰν τῆς τε Βιρδῶς καὶ τῆς μητρὸς τῆς. Κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν ἡ ἐκ νέου ἐνωσις τῆς μητρὸς μετὰ τοῦ θυγατρικοῦ τῆς συνέβη κατὰ τὰ πραγματικά (α) γενέθλια τῆς Βιρδῶς. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἡ Βιρδῶ συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς· ὁ δὲ θεὸς αὐτῆς, ὁ ὄντως θεὸς αὐτῆς, τῇ εἶπεν ἀστεειούμενος ὅτι προσφέρει εἰς αὐτὴν ἀντὶ τοῦ γενεθλίου δώρου, τὴν μητέρα τῆς.

Ἀπεφασίσθη δὲ τοῦ λοιποῦ νὰ καλῆται, Ῥοζάλλη Αὐδήλιου Λισλῆ· ἀλλ' αὐτὴ ὠνόμαζεν ἑαυτὴν καὶ

(α) Ὅχι, δηλαδή, ὅπως τὰ ὑπελόγησεν ὁ θεὸς τῆς· ἰδε προηγούμενον φύλλον, σελ. 50.

ἤθελε καὶ οἱ ἄλλοι νὰ τὴν ὀνομάζωσι, Βιρδῶ. Πᾶσαι αἱ ἐπιθυμίαι τῆς κόρης ἐξεπληρώθησαν. Διότι εἶχεν ἤδη μητέρα καὶ ἐν ταῦτῳ τὸν ἀγαθὸν τῆς θεῖον, ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ὁποῖου καθημένη παρεδίδοτο τὰ μαθήματά τῆς, καὶ ἔπειτα τρέχουσα πρὸς τὴν μητέρα τῆς ἔλεγε πρὸς αὐτὴν, ὅπως τὸν ἠγάπα. Ὁ δὲ Ῥοβῆρ ἦτο λίαν εὐχαριστημένος νῦν ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τῆς δέσποινας αὐτοῦ καὶ διῆγε τὸ γῆρας αὐτοῦ ἐν ἡσυχίᾳ γνωρίζων ὅτι ἠγαπάτο ὑπὸ πάντων· ἂν δὲ ἦτο αὐτῷ δυνατόν ν' ἀναπολήσῃ τὴν γενναίαν αὐτοῦ πράξιν, ἤθελε χαρῆ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ, ἣν ἐδυνάθη νὰ ἐπενέγκῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἀλλὰ δὲν ἐσυλλογίζετο περὶ ἑαυτοῦ, διότι οὐδὲως εἶναι ὑπερήφανον ζῶον ὁ κύων οὐδὲ ὑπερφίλατον· καὶ ἂν ἐκτελῆ ἀγαθὴν τινα πράξιν, καὶ τοὶ ἐκτιμῶν τὰ τεκμήρια τῆς ἐπιδοκιμασίας, δὲν ἀποβλέπη ὁμοῦ εἰς ἀνταμοιβήν.

Μόνον δὲ κώλυμα πρὸς πλήρη εὐδαιμονίαν ἦτο ὁ λογισμὸς· ὅτι ὁ πατὴρ τῆς Βιρδῶς δὲν ἐπέζησε νὰ ἴδῃ πάλιν τὸ φίλτατόν του τέκνον. Ἀλλ' ὁ ἀνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζῃ τὰς ὁδοὺς τοῦ Παντοδυνάμου. Ἡ χήρα λοιπὸν ἐνωθεῖσα ἐκ νέου μετὰ τοῦ τέκνου τῆς ἐπὶ τῆς γῆς—τοῦ τέκνου, ὅπερ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐβρήθησεν, ὡς ἀποθνήσκον—κλίνει νῦν τὰ γόνατά ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, καὶ ἐπικαλεῖται, ἐν σιωπῇ προσευχῇ ὅπως συναντήσῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς εἰς ἄλλον καὶ καλλίτερον κόσμον. Ὅτε δὲ ὁ εὐσεβὴς Αὐδήλιος προσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτιον ἵνα συμπροσευχῆ καὶ συνευχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ, δάκρυα καταρρέοντα κρονηδῶν κατέβρεχον τὰς ἡλιοκαύστους παρειὰς αὐτοῦ· ἀλλὰ ταῦτα ταχέως ἐπαυσαν· ὅτε δὲ ὕστερον ἡ Βιρδῶ ἀνέβλεψε πρὸς αὐτόν, εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ φαιδρότερον ἢ ὅσον ἐνθυμείται ὅτι ποτὲ εἶδεν αὐτό.

ΤΕΛΟΣ.

Σημείωσις. Τὸ τερπνὸν καὶ διδακτικὸν τούτο διήγημα θέλει δημοσιεῖσθαι προσεχῶς εἰς κομψὸν καὶ ὠραῖον βιβλίον, ὅπως χρησιμεύσῃ, ὡς δώρον πρὸς τὰ παιδιά κατὰ τὰ γενέθλια αὐτῶν ἢ ὡς βραβεῖον προόδου κατὰ τὰς ἐνιαυτοῦς ἐξετάσεις.

Ὁ μεταφράσας

Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

καθηγητῆς τοῦ Ἀρακείου.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. Ι'. — ΠΩΣ Ο ΝΟΥΣ ΔΕΧΕΤΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ.

Ὁ νοῦς, ὡς ἐν τῷ τελευταίῳ κεφαλαίῳ εἶπομεν, κέκτηται τηλεγραφικὴν τρόπον τινα συγκοινωνίαν μεθ' ὄλων τῶν μερῶν τοῦ σώματος διὰ τῶν νεύρων, διηλεκτικῶς δὲ δέχεται ἀγγέλματα ἐκ τῶν δακτύλων, τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς βίνας, τῶν ὠτῶν, τοῦ στόματος

και ἐτέρων μερῶν. Διαφόρους δὲ διὰ τῶν διαφορῶν τούτων ὀργάνων δέχεται γνώσεις· μανθάνει ἐπὶ παραδείγματι ἐάν τι εἶναι σκληρὸν ἢ ἀπαλὸν διὰ τῆς ψάσεως τῶν δακτύλων, καὶ ποίαν ὄσμην ἔχει διὰ τῆς ρινός, ὅποιαν γεῦσιν διὰ τοῦ στόματος, καὶ ποίαν θέαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ταῦτα δὲ πάντα θὰ ἦσαν ἀχρηστά εἰς τὸν νοῦν ἐάν μὴ ὑπῆρχον τὰ νεῦρα.

Ὁ νοῦς σκέπτεται περὶ ὧν αἱ αἰσθήσεις λέγουσιν αὐτῷ. Αἱ αἰσθήσεις εἰσὶν αἱ θυρίδες δι' ὧν ἡ γνώσις ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, τὰ δὲ νεῦρα αἱ διόδοι δι' ὧν ἔρχονται εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἀφοῦ δ' ἔλθῃ ἐνταῦθα ὁ νοῦς σκέπτεται περὶ τούτου καὶ τὸ μεταχειρίζεται κατὰ ποικίλους τρόπους.

Τινὲς δὲν ἔχουσι πάσας τὰς εἰσόδους ταύτας τῆς γνώσεως ἀνοικτάς. Τινὲς ἐπὶ παραδείγματι εἰσὶ κωφοί, ἐν αὐτοῖς ἐπομένως οὐδεμία γνώσις διὰ τῶν ὠτων δύναται νὰ εἰσέλθῃ· τινὲς τυφλοί, οὐδεμία ὄθεν γνώσις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται αὐτοῖς. Πλειότερα γνώσις ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν διὰ τῆς ὄρασεως ἢ διὰ τῆς ἀκοῆς· δυστυχέστερος ὅθεν ὁ τυφλὸς τοῦ κωφοῦ.

Εἶναι ἐκπληκτικὸν νὰ ἴδῃ τις πόσα ὁ κωφὸς καὶ τυφλὸς δύναται νὰ μάθῃσιν ἐάν πρὸς τοῦτο πειραθῶσιν. Ἐάν ὁ νοῦς εἶναι ἐξυπνὸς καὶ ἔτοιμος νὰ μανθάνῃ, δύναται νὰ προσλάβῃ ἱκανὴν γνώσιν καὶ ὅταν μίᾳ τῶν θυρίδων εἶναι κεκλεισμένη. Δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὴν γνώσιν ἢν ἀπῆλαυσε διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων τοιοῦτοτρόπῳ ὥστε νὰ ἀποζημιωθῇ ἱκανῶς διὰ τὴν ἀπώλειαν. Βραδύς νοῦς, ἔχων ὄλας τὰς αἰσθήσεις χορηγούσας αὐτῷ γνώσιν, δὲν θὰ μάθῃ τὸσαῦτα ὅσα δραστήριος νοῦς μὲ μίαν τῶν αἰσθήσεων κεκλεισμένην. Ἐν τῷ κωφολάλῳ οἱ ὀφθαλμοὶ εἰσὶν ἀντὶ ὀφθαλμῶν καὶ ὧτων εἰς πρόσληψιν γνώσεως. Ἐχουσι διπλοῦν νὰ ἐπιτελέσωσι καθήκον· καλῶς δὲ λίαν τὸ ἐκπληροῦσι ἐάν ὁ νοῦς εἶναι ἀγρυπνὸς καὶ προσεκτικὸς. Ἐν τῷ τυφλῷ τὰ ὧτα ἔχουσι πλειότερα καθήκοντα ἢ ἐν τῷ δυναμένῳ νὰ βλέπῃ. Καὶ τὰ δάκτυλα τοῦ τυφλοῦ ἀσχολοῦνται παραπολὺ, διότι μανθάνουσι τὰ πέραξ αὐτοῖς διὰ τῆς ἀφῆς. Εἰσὶ βιβλία διὰ τοὺς τυφλοὺς μὲ γράμματα ἐν ἀναγλύφῳ, τὰ ὅποια ἀναγινώσκουσι ἐπιψάουντες ταῦτα διὰ τῶν δακτύλων, μετὰ τὸσαύτης ταχύτητος ὅσης καὶ ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς χρώμενος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Βιβλιοθήκαι τῶν Παρισίων.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἀπογραφὰς ἰδοὺ τὸ ποσὸν τῶν βιβλίων, ἅτινα περιέχουσιν αἱ βιβλιοθήκαι τῶν Παρισίων.

Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη 1,700,000 τόμοις ἐντύποις, 80,000 χειρόγραφα, 1,000,000 χαλκογραφίας, χάρτας καὶ εἰκόνας καὶ 120,000 νομισματοσῆμα.

Βιβλιοθήκη τοῦ ὀπλοστάσιου (Arsenal) 200,000 τόμοις 8,000 χειρόγραφα.

Βιβλιοθήκη de la Sorbonne (διὰ τῆμος σχολῆ θεολογικῆ τῶν Παρισίων) 80,000 τόμοις.

Βιβλιοθήκη τῆς Ἱατρικῆς σχολῆς 35,000 τόμοις.

Βιβλιοθήκη τοῦ Μαζαρίνου 200,000 τόμοις 4,000 χειρόγραφα 80 τύποις εἰς ἀνάγλυφα τῶν κυριωτέρων πελαστικῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος, Ἱταλίας καὶ Μικρᾶς Ἀσίας.

Βιβλιοθήκη Ἁγίου Γενοδιδανου 160,000 τόμοις 350,000 χειρόγραφα.

Τὸ ὅλον: — 2,375,000 τόμοις, 442,000 χειρόγραφα καὶ 1,120,000 χαλκογραφικῶν νομισματοσῆμων κ.τ.λ.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 φύλλῳ λεξιγράφου.

Περ	Μ	εὺς
Κλέ	Ο	βίς
Ἄπό	Υ	λων
Ἰ	Σ	ν
Μί	Ζ	ως

Ἡ μόνη λύσις τοῦ λεξιγράφου ἧτις ἐξήλθῃ εἶναι ἡ ἐπομένη, ἢν καταχωροῦμεν μετὰ τῶν παρακολουθούτων αὐτὴν σημειώσεων.

Κισ	Μ	εὺς
Κρέ	Ο	υσα
Ἄπό	Υ	λων
Ἰ	Σ	ν
Βύ	Ζ	ας

Σημειώσις. Κισσεὺς ἦν πατὴρ Ἐκάδης δευτέρου γυναικὸς τοῦ Πριάμου, μεθ' ἧς οὗτος ἐγέννησε δεκαεννέα υἱοὺς καὶ τὴν Κρέουσαν γυναῖκα τοῦ Αἰνείου, ἐπομένως ὁ Κισσεὺς εἶναι πάππος τῆς Κρεούσης. — Ἐκ τῆς Κρεούσης ὅμως, οὐχὶ τῆς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάδης, ἀλλὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ γυναικὸς τοῦ Εὐόθου, ἐγεννήθησαν μετὰ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἴων, μετὰ δὲ τοῦ Πασειδῶνος ὁ Βύζας, κτήτωρ τοῦ Βυζαντίου, ὥστε ἀμφότεροι οὗτοι εἰσὶν ἀδελφοὶ ἐκ μητρὸς.

Νομίζομεν ὅτι αὕτη εἶναι ἡ λύσις τοῦ προκειμένου λεξιγράφου ἂν οὐ τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὴν ὀνόματα, ἔχουσι τοιαύτην ἢν ἐξεθέσαμεν σέσιν, ἐκτὸς ἂν αὕτη εἶναι συμπτώσις βεβαίως οὐχὶ τυχαία· ἄλλως δὲν ἐπαγγελλόμεθα τὸν μάντην ἢ τὸν σοφόν, ὥστε νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὴν διάνοιαν τῆς λεξιγραφογράφου Κας Δερέκα, ὥστε δύναται μόνη τῆς νὰ συνθέτῃ καὶ λύῃ τοὺς λεξιγράφους τῆς· οὐχ ἦττον καὶ συμπτώσις ἂν θεωρηθῇ δημοσιεύσατε καὶ ταύτην διὰ λογαριασμὸν μου εἰ δυνατόν χάριν τῆς σπανιότητός τῆς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως Σόλων, ὡς εἶναι γεγραμμένον ἐν τῇ ἐφημερίδι δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς Μ καὶ τότε ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὸ ὄνομα — «Μαμμαζή» μόνον, ἐάν αὕτη δὲν ἦτο μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, ἀλλ' ἐάν ἦτο μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάδης.

Ὅπως δὴποτε κρίνω ὀρθὸν νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὸ ἐκδοθησάμενον φύλλον παρὰ πόδας τῆς λύσεως καὶ ἡ προεκτεθεισα σημείωσις τῆς γενεαλογίας τῶν ἀναφερομένων ὀνομάτων, χάριν τῶν μὴ ἔχόντων πρὸςφατον ταύτην συνδρομητῶν τῆς ἐφημερίδος.

Ἀθήνησι 26 Μαρτίου 1877.

Ὁ Συνδρομητής σας. Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθ. Δικαστηρίοις
Δ. Θ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'.

Βάρον μέγιστα ἐπάνω, εἰς τὴν βᾶχιν μου βαστάζω
Καὶ οὐδόλωσ ὡς ὁ Ἄτλας διὰ τοῦτ' ἐγὼ στενάζω.
Ἄλλ' ἐνῶ τὸσοῦτον εἶμαι φοβερόν καὶ δυνατόν
Ἄν τὸν τράχηλόν μ' ἀλλάξῃς ζῶον γίνομαι πιστόν.

Α. Α. Μ.